

Arrest

nr. 156 260 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 21 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 17 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen in hoofde van eerste verzoekster worden aangehaald (hierna: de verzoekster).

1.2. Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 16 april 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals :2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012);de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011. Yoh- Ekàle Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië. nr; 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 Van het EVRM uit te sluiten.

!

vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2

EVRM {recht op leven} en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er Immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de

redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwànje t. België, § 86;
EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd. Koninkrijk, §§ .58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk). .

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.3. Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 16 april 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"Ordre de quitter le territoire Bevel om het grondgebied te verlaten

En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

G.S. attaché,

*déléguée de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au à la nommée
gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asielen Migratie wordt aan de genaamde:*

(...)

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants, au plus tard dans les 7 jours de là notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

*Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, : Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possédé les documents requis pour s'y rendre ; ;
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg; Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven*

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *2°il demeure dans. Je Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé*

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

En application de l'article 74/14,§3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:

In toepassing van artikel 74/14 ,§3 van de wet van 15 december 1980 :

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d' éloignement :N'a pas donné suite à l'ordre de quitter de territoire qui lui a été notifié le 22.08.2012

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend op 22.08.2012 "

INTERDICTION D'ENTREE - INREISVERBODEN

☐ *En vertu de l'article 74/11 ,§ 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans :*

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie : N'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 22.08.2012

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 22.08.2012."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter en volgende en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen principe van goed beleid en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/03/2013 tegen mijn verzoekster een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod nam en die aan de verzoekster op 16/04/2013 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoekster beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts die een huisarts is;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de arts-attaché concludeert dat de toestand van Mevrouw FAZUIU kan niet beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit en deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat in het kader van de standaard medisch attest d.d. 03 april 2012, wordt gesteld dat de verzoekster lijdt aan een ernstige depressie;

Dat het wordt ook vermeld in dat medisch attest dat er een risico voor het leven van de verzoekster in geval van medische onderbreking aangezien in dit geval is er een risico dat de verzoekster zelfmoord pleegt;

Dat in dit geval ook als er was reden om te geloven dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst van de verzoekster, quod non, zal het nodig om de verband tussen de gezondheid van mijn verzoekster en haar land van herkomst herinneren;

Dat op basis van dit verband, geen medische zorg in het land van herkomst van de verzoekster kan effectief zijn;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoekster;

Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoekster rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit, ze evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het algemeen principe van goed beleid" als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers laten na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name "de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk" en "Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn."

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn, en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij, in casu de gemachtigde (cfr. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN).

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld: "Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien blijkt uit de verdere bespreking van het middel dat de individuele medische situatie van verzoekster werd beoordeeld en voorzien van een motivering die rekening houdt met de specifieke kenmerken van verzoeksters geval.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet). De medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt enkel door een ambtenaar-geneesheer. Deze ambtenaar-geneesheer wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.

Verder volgt uit artikel 9ter dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet). Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, is dan ook beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.5. Zoals reeds gesteld, steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 maart 2013 waarbij de medische aandoeningen voorgelegd in hoofde van verzoekster werden beoordeeld. Het medisch advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haaraanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.04.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 03/04/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige depressie met een posttraumatisch stress-syndroom. Bij stopzetten van de behandeling zou er een risico zijn op suïcidale tendensen. Betrokkene neemt psychofarmaca. Het eventuele risico op suicide is inherent aan vele psychische syndromen. Het risico op suicide lijkt mij bij betrokkene niet hoger dan het gemiddelde aangezien hij in het verleden geen wanhoopsgedaden beging noch ermee dreigde en ook nooit werd gehospitaliseerd. Er worden geen acute périodes beschreven. Een depressie en PTSD kennen een natuurlijk verloop over enkele maanden of jaren ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf. Psychofarmaca werken op de symptomen en zijn niet essentieel in de behandeling. Zonder behandeling kan de genezing van een depressie wel langer op zich laten wachten.

De aandoening houdt op dit moment geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van die beslissing.

3.6. Verzoekers voeren aan dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden van de zaak noch met de correcte situatie van verzoekers.

De Raad wijst erop dat willen verzoekers een rechtsmiddel op ontvankelijke wijze aanvoeren, zij er niet mee mogen volstaan het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht als rechtsbeginselen geschonden te noemen. Zij moeten ook een voldoende duidelijke omschrijving geven van de wijze waarop dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Het is aan verzoekers om hun grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers niet concretiseren met welke precieze omstandigheden geen rekening werd gehouden, noch verduidelijken op welke wijze geen rekening werd gehouden met de “correcte situatie” van verzoekers. Ze passen hun loutere kritiek niet concreet toe op de persoonlijke situatie van verzoeksters in hoofde van wie medische aandoening werden voorgelegd.

3.7. Verzoekers bekritisieren het gegeven dat het medisch advies werd opgesteld door een ambtenaar-geneesheer die een huisarts is. Met deze summiere kritiek slagen verzoekers er evenwel niet in om op concrete en ernstige wijze de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies te betwisten of te weerleggen.

3.8. Verzoekers houden voor dat verzoekster lijdt aan een ernstige depressie en dat een medische onderbreking een risico voor het leven van verzoekster inhoudt aangezien er in dit geval een risico is dat verzoekster zelfmoord pleegt, hetgeen ook wordt vermeld in het voorgelegd standaard medisch getuigschrift. Zij verwijzen naar het verband tussen de gezondheid van verzoekster en haar land van herkomst. Ook al zou er reden zijn om te geloven dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk zijn in het land van herkomst, dan kan op basis van dit verband geen medische zorg in het land van herkomst effectief zijn. Aldus besluiten verzoekers dat in de eerste bestreden beslissing geen stelling wordt genomen betreffende de grond van de aanvraag en dat met de gezondheidstoestand van verzoekster geen rekening wordt gehouden.

De Raad stelt vast dat dit betoog in wezen een herhaling is van de medische elementen die reeds werden aangehaald in het standaard medisch getuigschrift van 3 april 2012 dat ter beoordeling van de ambtenaar-geneesheer werd voorgelegd. Verzoekers gaan er aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, dat een integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, ter ondersteuning van de conclusie dat geen ziekte voorligt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, uitdrukkelijk heeft verwezen naar de beschikbare medische gegevens, met name zoals aangehaald in het standaard medisch getuigschrift, en de aangehaalde medische aandoeningen en het risico op zelfmoord heeft geanalyseerd en beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er werd derhalve wel een stelling genomen over de grond van de aanvraag. De voorziene motivering, zoals geciteerd in punt 3.5., dient als afdoende te worden beschouwd in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk heeft onderzocht in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is, waarbij hij uitdrukkelijk vaststelt dat verzoeksters zelfmoordrisico inherent is aan elke depressie en niet hoger is dan het gemiddelde bij gebrek aan wanhoopsdaden, hospitalisaties en acute periodes in het verleden. Verder stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat een depressie en PTSD een natuurlijk verloop kennen over enkele maanden of jaren ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf. Hij oordeelt dat psychofarmaca op de symptomen werken en niet essentieel zijn in de behandeling. Zonder de behandeling kan de genezing van een depressie wel langer op zich laten wachten. De ambtenaar-geneesheer besluit dat de aandoening op dit moment geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en dat er ook geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland.

Door louter te verwijzen naar wat werd gesteld in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift – waarmee ze aangeven het niet eens te zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer – slagen verzoekers er niet in op ernstige wijze de bovenvermelde analyse door de ambtenaar-geneesheer van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift te betwisten laat staan te weerleggen.

Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze op basis van deze vaststellingen besloot dat “ *er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.*”

Hiertoe kan worden herhaald dat volgens de ambtenaar-geneesheer een depressie en PTSD een natuurlijk verloop kennen over enkele maanden of jaren ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf en dat psychofarmaca niet essentieel zijn in de behandeling. Verzoekers betwisten noch weerleggen deze beoordeling op enige concrete wijze. Nu een behandeling volgens de ambtenaar-geneesheer in wezen niet nodig is, maken zij niet aannemelijk dat een medische onderbreking een reëel risico kan inhouden voor het leven van verzoekster omwille van een zelfmoordgevaar. Aangezien volgens de ambtenaar-geneesheer een depressie en PTSD een natuurlijk verloop kennen ongeacht het land van verblijf – beoordeling die door verzoekers niet wordt betwist – maken verzoekers evenmin aannemelijk dat het nodig was om een verband te leggen tussen de gezondheid van verzoekster en haar land van herkomst, noch dat omwille van dit verband geen medische zorg – die volgens de ambtenaar-geneesheer in wezen niet noodzakelijk is – effectief kan zijn.

Verzoekers voeren tevens aan dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Raad wijst er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoekster bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In het bijzonder komt het verzoekers toe om *in concreto* aan te tonen dat de actuele medische toestand van verzoekster dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen een uitwijzing. Verzoekers blijven *prima facie* in gebreke om het vooropgestelde bewijs te leveren, aangezien verzoekers niet op ernstige en concrete wijze de vaststellingen, de analyse en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, met name dat depressie en PTSD een natuurlijk verloop kennen over enkele maanden of jaren ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, betwisten of weerleggen. Nu zij dit niet doen, maken zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekers tonen voorts niet aan dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een klaarblijkelijke beoordelingsfout blijft niet.

Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

De Raad stelt verder vast dat geen middelen worden aangewend tegen de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, zodat deze gehandhaafd blijft.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES